

รู้ไว้ไม่กระทำผิด ฉบับที่ ๑/๒๕๖๔

วันจันทร์ที่ ๔ เดือน มกราคม พ.ศ.๒๕๖๔

“ว่าด้วยเรื่องใบรับรองแพทย์”

วันนี้ กลุ่มกฎหมายและคดี ขอนำเสนอ กรณีว่าด้วยเรื่องใบรับรองแพทย์ตามแนวทางการปฏิบัติราชการจากคำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุด

คดีนี้ เกิดขึ้นจากการที่ นาย ต. ข้าราชการครู ขอลาหยุดงาน เพราะมีอาการปวดศีรษะและอ่อนเพลียเป็นเวลา ๔ วัน โดยได้ยื่นใบลาป่วยต่อผู้อำนวยการโรงเรียนในวันที่มาทำงาน แต่ผู้อำนวยการโรงเรียนไม่เชื่อว่าป่วยจริง จึงให้นำใบรับรองแพทย์ของโรงพยาบาลของรัฐมาประกอบใบลาป่วยภายในวันรุ่งขึ้น แต่เนื่องจากนาย ต. ได้เข้ารับการรักษาที่คลินิกเอกชนและสถานีนอนามัย จึงได้นำใบรับรองแพทย์ของคลินิกเอกชนและใบรับรองแพทย์จากสถานีนอนามัยมาแสดงแก่ผู้อำนวยการโรงเรียน แต่ผู้อำนวยการโรงเรียนกลับเห็นว่าใบรับรองแพทย์ที่นาย ต. นำมาแสดง ไม่เป็นไปตามที่ตนเองร้องขอ จึงไม่อนุญาตให้นาย ต. ลาป่วย

จึงมีประเด็นที่ศาลปกครองสูงสุดต้องวินิจฉัยต่อไปว่า “การที่ผู้อำนวยการโรงเรียนปฏิเสธไม่รับเอกสารประกอบการลาป่วย เนื่องจากไม่ใช่ใบรับรองแพทย์ของโรงพยาบาลของรัฐเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่”

ในเรื่องนี้ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๑๗ ได้กำหนดสาระสำคัญของ “การลาป่วยให้เสนอใบลาต่อผู้บังคับบัญชาในวันลา เว้นแต่ในกรณีจำเป็นจะเสนอหรือจัดส่งใบลาในวันแรกที่มาปฏิบัติราชการ โดยผู้มีอำนาจอาจจะสั่งให้มีใบรับรองแพทย์ซึ่งเป็นผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม หรือสั่งให้ผู้ลาไปรับการตรวจจากแพทย์ของทางราชการเพื่อประกอบการพิจารณาอนุญาตก็ได้”

ประเด็นนี้ ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า “เมื่อผู้บังคับบัญชาเห็นว่า ใบรับรองแพทย์ที่ นาย ต. นำมายื่นขาดความน่าเชื่อถือก็ชอบที่จะสั่งให้นาย ต. ใช้ใบรับรองแพทย์ซึ่งผู้บังคับบัญชาเห็นชอบแทน หรือสั่งให้ไปรับการตรวจจากแพทย์ของทางราชการ เมื่อนาย ต. ยื่นใบลาป่วยพร้อมทั้งหลักฐานการรับรองการป่วยถึง ๒ ฉบับ ๒ สถานที่ แสดงว่านาย ต. เป็นผู้ป่วยจริง และใบรับรองแพทย์ที่นำมายื่นไม่ปรากฏว่าเป็นเอกสารเท็จ จะถือว่านาย ต. ละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรไม่ได้ การที่ผู้บังคับบัญชาปฏิเสธไม่รับหลักฐานใบรับรองแพทย์และมีคำสั่งไม่อนุญาตการลาป่วย จึงเป็นการใช้ดุลพินิจไม่ชอบ (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๔๓/๒๕๕๕)

สำหรับตัวอย่างคดีนี้ เป็นอุทาหรณ์เตือนใจที่ดีให้แก่ผู้บังคับบัญชาถึงการใช้ดุลพินิจ นอกจากนี้ ต้องอยู่บนพื้นฐานของความชอบด้วยกฎหมายแล้ว ยังจะต้องอยู่บนหลักของความชอบธรรม ไม่มีอคติลำเอียงด้วย

ด้วยความปรารถนาดีจากกลุ่มกฎหมายและคดี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
ขอนแก่น เขต ๕